Διήγημα όγδοο

Ραίη Μπράντμπουρυ

Το γαλάζιο μπουκάλι

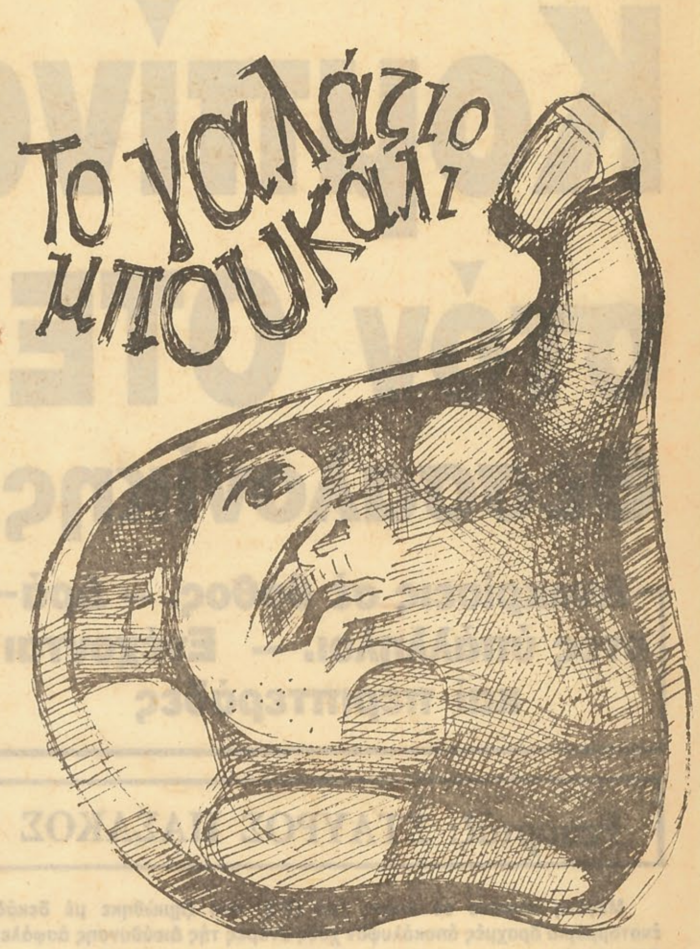

Τά ήλιακά ρολόγια είχαν σωριαστεί σέ άσπρα χαλίκια. Τά πουλιά του αίθέρα πετούσαν τώρα σέ άρχαίους ούρανούς άπό βράχια καί άμμο, θαμμένα, τά τραγούδια τους ξεχασμένα. Οί νεκροί πυθμένες τών θαλασσών χαραζόταν άπό ρεύματα σκόνης πού πλημμύριζε τήν ξηρά όταν ό άνεμος τήν καλούσε νά άναπαραστήσει έναν παλιό μύθο καταποντισμού. Οί πόλεις είχαν χαραχτεί βαθιά μέ τίς σιταποθήκες τής σιωπής, τόν συσσωρευμένο καί φυλαγμένο χρόνο, τίς λίμνες καί τά συντριβάνια τής άταραξίας καί τής μνήμης.

Ο Αρης ήταν νεκρός.

Τότε, μέσα άπό τή μεγάλη σιγαλιά, άπό μιά μακρινή άπόσταση άκούστηκε ό ήχος ένός έντόμου πού δυνάμωνε άνάμεσα στούς κανελλένιους λόφους καί ταξίδευε στόν, φλογισμένο άπό τόν ήλιο, άέρα μέχρι πού ό δρόμος άρχισε νά τρέμει καί ή σκόνη άναταράχτηκε ψυθιρίζοντας στό έδαφος τών άρχαίων πόλεων.

Ο ήχος σταμάτησε.

Στό λαμπύρισμα τής σιωπής τού μεσημεριού, ό Αλμπερτ Μπέκ καί ό Λέοναρντ Κραΐγκ καθόταν σέ ένα παμπάλαιο αύτοκίνητο, κυτάζοντας μιά νεκρή πόλη πού δέν κινούνταν κάτω άπό τό βλέμμα τους άλλά περίμενε γιά τήν κραυγή τους:

«Γειά!».

Ενας κρυστάλλινος πύργος έπεσε σέ μαλακή σκονισμένη βροχή.

«Εσείς έκεί!».

Καί ένας άλλος σωριάστηκε κάτω.

Καί ένας άλλο καί ένας άλλος έπεσαν καθώς ό Μπέκ φώναξε, καλώντας τους στόν θάνατο. Σέ θρυμματισμένες πτήσεις, πέτρινα ζώα μέ τεράστια γρανιτένια φτερά βούτηξαν γιά νά χτυπήσουν στίς αύλές καί τά συντριβάνια. Η κραυγή του τά κάλεσε σάν ζωντανά όντα καί τά ζώα άπάντησαν, βόγγησαν, ράγισαν, έγειραν, άναποδογύρισαν, τρέμοντας, μέ δισταγμό, κατόπιν έσχισαν τόν άέρα καί παρασύρθηκαν πρός τά κάτω μέ παραμορφωμένα στόματα καί άδειανά μάτια, μέ κοφτερά, αίώνια πεινασμένα δόντια ξαφνικά άποσπασμένα καί διάσπαρτα σάν θραύσματα όβίδας στά πλακάκια.

Ο Μπέκ περίμενε. Δέν έπεσαν άλλοι πύργοι.

«Μπορούμε τώρα νά πάμε μέσα στά σίγουρα».

Ο Κραΐγκ δέν κινήθηκε. «Γιά τόν ίδιο λόγο;».

Ο Μπέκ κατένευσε.

«Γιά ένα καταραμένο *μπουκάλι!* Δέν τό καταλαβαίνω. Γιατί τό θέλουν όλοι;

Ο Μπέκ κατέβηκε άπό τό αύτοκίνητο. «Αύτοί πού τό βρήκαν, δέν είπαν ποτέ, δέν έξήγησαν ποτέ. Αλλά –είναι παλιό. Παλιό όσο καί ή έρημος, όσο καί οί νεκρές θάλασσες– καί μπορεί νά περιέχει ότιδήποτε. Αύτό άκριβώς λέει ό θρύλος. Καί έπειδή *θά μπορούσε* νά περιέχει ότιδήποτε, λοιπόν, γι' αύτό άνάβει τήν έπιθυμία τών άνθρώπων».

«Τή δική σου, όχι τήν δική μου», είπε ό Κραΐγκ. Τό στόμα του έμενε σχεδόν άκίνητο· τά μάτια του ήταν μισόκλειστα, τό διασκέδαζε κάπως. Τεντώθηκε τεμπέλικα. Εγώ έρχομαι μόνο γιά τήν παρέα. Καλύτερα νά σέ παρατηρώ παρά νά κάθομαι στή ζέστη».

Ο Μπέκ είχε άνακαλύψει τυχαία τό παλιό αύτοκίνητο πρίν άπό ένα μήνα, πρίν νά τόν άκολουθήσει ό Κραΐγκ. Ηταν ένα μέρος άπό τά ύπολείμματα τής Πρώτης Βιομηχανικής Εισβολής στόν Αρη πού είχε τελειώσει όταν ή άνθρωπότητα συνέχισε τό ταξίδι της πρός τά άστρα. Είχε έπισκευάσει τόν κινητήρα καί τό είχε όδηγήσει άπό τή μιά πόλη στήν άλλη νεκρή πόλη, μέσα άπό τήν έπικράτεια τών άργόσχολων καί τών έργατικών, τών όραματιστών καί τών τεμπέληδων, τών άνθρώπων πού παγιδεύτηκαν στό άντιμάμαλο τού διαστήματος, άνθρώπων σάν τόν έαυτό του καί τόν Κραΐγκ πού δέν θέλησαν ποτέ νά διακριθούν ίδιαίτερα σέ τίποτα καί βρήκαν ότι ό Αρης ήταν ένας τόπος πού τούς ταίριαζε θαυμάσια.

«Πρίν άπό πέντε χιλιάδες, πρίν άπό δέκα χιλιάδες χρόνια οί Αρειανοί κατασκεύασαν τό Γαλάζιο Μπουκάλι», είπε ό Μπέκ. «Φυσητό άπό άρειανό γυαλί, πού χάθηκε καί βρέθηκα καί χάθηκε καί βρέθηκε ξανά καί ξανά».

Στήλωσε τό βλέμμα του στό άντιφέγγισμα τού κύματος τής ζέστης άπό τήν νεκρή πόλη. Σ' όλη μου τή ζωή, σκέφτηκε ό Μπέκ δέν έκανα τίποτα, έκανα μιά τρύπα στό νερό.

Αλλοι, καλύτεροι, έκαναν μεγάλα πράγματα, πήγαν στόν Ερμή, ή στήν Αφροδίτη, ή έξω άπό τά όρια τού ήλιακού συστήματος. Εκτός άπό μένα. Εγώ όχι. Τό Γαλάζιο Μπουκάλι όμως μπορεί νά τά *άλλάξει* όλα αύτά.

Γύρισε καί άπομακρύνθηκε άπό τό σιωπηλό αύτοκίνητο.

Ο Κραΐγκ βγήκε καί τόν άκολούθησε, περπατώντας μέ άνεση. «Τί είναι αύτό λοιπόν, πού κυνηγάς έδώ καί δέκα χρόνια; Τινάζεσαι όταν κοιμάσαι, ξυπνάς μέ σπασμούς, ίδρώνεις όλόκληρη τή μέρα. Επιθυμείς τό καταραμένο μπουκάλι *τόσο* πολύ καί δέν ξέρεις τί περιέχει. Είσαι τρελός, Μπέκ».

«Πάψε, πάψε», είπε ό Μπέκ, κλοτσώντας ένα σωρό άπό χαλίκια άπό τό δρόμο του.

Προχώρησαν μαζί στήν κατεστραμμένη πόλη, πάνω άπό ένα μωσαϊκό άπό ραγισμένα πλακάκια πού σχημάτιζαν μιά πέτρινη ταπισερί άπό εύθραυστα άρειανά όντα, ζώα πού είχαν πρό πολλού πεθάνει, πού έμφανίζονταν καί έξαφανίζονταν καθώς μιά άνεπαίσθητη πνοή άνέμου τάραζε τή σιωπηλή σκόνη.

«Περίμενε», είπε ό Μπέκ. Εκανε χωνί μέ τά χέρια του καί έβγαλε μιά δυνατή κραυγή. «Εσείς έκεί!».

«... έκεί», είπε μιά ήχώ, καί πύργοι κατέρρευσαν.

Συντριβάνια καί πέτρινοι κίονες άναδιπλώθηκαν στόν έαυτό τους. Τέτοια ήταν ή συμπεριφορά αύτών τών πόλεων. Μερικές φορές πύργοι όμορφοι σάν συμφωνίες θά έπεφταν μόλις άκουγόταν μιά λέξη. Ηταν σάν νά έβλεπες μιά καντάτα τού Μπάχ νά άποσυντίθεται μπροστά στά μάτια σου.

Μιά στιγμή άργότερα: κόκκαλα θαμμένα μέσα στά κόκκαλα. Η σκόνη κατακάθισε. Δύο οίκοδομήματα παρέμειναν άθικτα.

Ο Μπέκ προχώρησε μπροστά, νεύοντας στό φίλο του.

Αρχισαν τό ψάξιμο.

Καί ψάχνοντας, ό Κραΐγκ σταμάτησε, μέ ένα άχνό χαμόγελο στά χείλη του. «Σ' αύτό τό μπουκάλι», είπε «βρίσκεται μιά μικρή πτυσσόμενη γυναίκα, διπλωμένη όλόκληρη σάν ένα άπό αύτά τά τενεκεδένια ποτήρια, ή σάν ένα άπό έκείνα τά γιαπωνέζικα λουλούδια πού τά βάζεις στό νερό καί άνοίγουν;».

«Δέν μού χρειάζεται μιά γυναίκα».

«Ισως αύτό σού χρειάζεται. Ισως ποτέ δέν είχε μιά *πραγματική* γυναίκα, μιά γυναίκα πού νά σέ άγαπά καί έτσι, μυστικά, αύτό είναι πού έλπίζεις νά βρείς». Ο Κραΐγκ σούφρωσε τά χείλη του. «Η ίσως, σ' αύτό τό μπουκάλι, ύπάρχει κάτι άπό τήν παιδική σου ήλικία. Ολο σέ ένα μικροσκοπικό δέμα - μιά λίμνη, ένα δέντρο πού σκαρφάλωνες, πράσινο χορτάρι, μερικές καραβίδες. Πώς σού φαίνεται *αύτό;*».

Τά μάτια τού Μπέκ έστιάστηκαν σ' ένα μακρινό σημείο.

«Μερικές φορές –είναι σχεδόν αύτό. Τό παρελθόν– ή Γή. Δέν ξέρω».

Ο Κραΐγκ κατένευσε. «Αύτό πού ύπάρχει στό μπουκάλι έξαρτάται, ίσως, άπό τό ποιός ψάχνει. Τώρα, έάν ύπάρχει μιά γουλιά *ούΐσκι* μέσα του... ».

«Συνέχισε τό ψάξιμο», είπε ό Μπέκ.

Υπήρχαν έφτά δωμάτια γεμάτα άπό άκτινοβολία καί λάμψη· άπό τό πάτωμα μέχρι τό σκαλιστό ταβάνι ύπήρχαν βαρέλια, σταμνιά, μεγάλες φιάλες, δοχεία, βάζα - φτιαγμένα άπό κόκκινο, ρόδινο, κίτρινο, βιολετί καί μαύρο γυαλί. Ο Μπέκ τά έσπαζε, τό ένα μετά τό άλλο, γιά νά τά έξαφανίσει, νά τά βγάλει άπό τή μέση έτσι ώστε νά μή χρειαστεί νά τά ξαναψάξει ποτέ.

Ο Μπέκ τελείωσε τό δωμάτιό του, στάθηκε έτοιμος νά είσβάλλει στό έπόμενο. Φοβόταν σχεδόν νά μπεί μέσα. Φοβόταν ότι τή φορά *αύτή* θά τό έβρισκε· ότι ή άναζήτηση θά τέλειωνε καί ότι ή ζωή του θά έχανε τό νόημά της. Μόνο άφότου είχε άκούσει γιά τό Γαλάζιο Μπουκάλι άπό έντυπωσιασμένους ταξιδιώτες σ' όλη τή διαδρομή άπό τήν Αφροδίτη στό Δία, πρίν άπό δέκα χρόνια, είχε άρχίσει ή ζωή νά άποκτά ένα σκοπό. Ο πυρετός του είχε άνέβει καί τόν έκαιγε συνέχεια άπό τότε. Εάν τή χειριζότανε σωστά, ή προοπτική νά βρεί τό μπουκάλι θά μπορούσε νά γεμίσει άπόλυτα όλόκληρη τή ζωή του. Αλλά τριάντα χρόνια έρευνας, έάν ήταν προσεκτικός καί όχι *ίδιαίτερα* φιλόπονος, χωρίς νά παραδέχεται ποτέ φανερά ότι δέν ήταν καθόλου τό μπουκάλι πού μετρούσε, άλλά ή άναζήτηση, τό τρέξιμο καί τό ψάξιμο, ή σκόνη καί οί πόλεις καί τά ταξίδια.

Ο Μπέκ άκουσε έναν πνιχτό ήχο. Γύρισε καί προχώρησε σέ ένα παράθυρο πού κύταζε στήν αύλή. Ενας μικρός γκρίζος κύκλος άπό άμμο είχε άντηχήσει ύπόκωφα, σχεδόν άθόρυβα στό τέλος τού δρόμου. Ενας χοντρός άντρας μέ ξανθά μαλλιά κατέβηκε μέ τήν ήσυχία του άπό τή σέλα καί στάθηκε κυτάζοντας στήν πόλη. Ενας άλλος έρευνητής. Ο Μπέκ άναστέναξε. Χιλιάδες άπό αύτούς, πού έψαχναν καί όλο έψαχναν. Αλλά ύπήρχαν χιλιάδες εύθραυστες πόλεις καί κωμοπόλεις καί χωριά καί θά χρειαζόταν μιά χιλιετηρίδα γιά νά τά κοσκινίσει κανείς όλα.

«Πώς τά πάς;». Ο Κραΐγκ έμφανίστηκε στήν πόρτα.

«Ατυχία». Ο Μπέκ όσφράνθηκε τόν άέρα. «Σού μυρίζει τίποτα;».

«Τί;». Ο Κραΐγκ κύταξε γύρω.

«Μυρίζει σάν - μπουρμπόν».

«Χά!». Ο Κραΐγκ γέλασε. «*Εγώ* είμαι!».

«Εσύ;».

«Μόλις ήπια μιά γουλιά. Τό βρήκα στό άλλο δωμάτιο. Παραμέρισα κάτι άντικείμενα, ένα χάος άπό μπουκάλια, όπως πάντα, καί ένα άπό αύτά είχε λίγο μπουρμπόν μέσα του, έτσι κέρασα στόν έαυτό μου ένα ποτό».

Ο Μπέκ τόν κυτούσε άποσβολωμένος, άρχίζοντας νά τρέμει. «Τί - τί μπορεί νά γυρεύει τό μπουρμπόν *έδώ,* σέ ένα άρειανό μπουκάλι;». Τά χέρια του ήταν κρύα. Εκανε ένα άργό βήμα μπροστά. «Δείξε μου!».

«Είμαι σίγουρος ότι... ».

«*Δείξε* μου, πού νά σέ πάρει!».

Ηταν έκεί, σέ μιά γωνιά τού δωματίου ένα δοχείο άπό άρειανό γυαλί γαλάζιο όπως ό ούρανός, στό σχήμα ένός μικρού φρούτου, έλαφρύ καί άέρινο στό χέρι τού Μπέκ καθώς τό τοποθέτησε πάνω σέ ένα τραπέζι.

«Είναι μισογεμάτο μέ μπουρμπόν», είπε ό Κραΐγκ.

«Δέν βλέπω τίποτα μέσα», είπε ό Μπέκ.

«Τότε κούνησέ το».

Ο Μπέκ τό σήκωσε, τό κούνησε προσεχτικά.

«Τό άκούς πού γουργουρίζει;».

«Οχι».

«Μπορώ νά τό άκούσω καθαρά».

Ο Μπέκ τό ξανάβαλε στό τραπέζι. Τό φώς τού ήλιου πού είσχωρούσε άπό ένα διπλανό παράθυρο έκανε νά ξεπηδούν γαλάζιες άστραπές άπό τό κομψό δοχείο. Ηταν τό γαλάζιο ένός άστρου πού τό κρατάς στό χέρι. Ηταν τό γαλάζιο ένός ρηχού ώκεάνιου κόλπου τό μεσημέρι. Ηταν τό γαλάζιο ένός διαμαντιού τό πρωί.

«Αύτό *είναι*», είπε ήρεμα ό Μπέκ. «Τό ξέρω ότι είναι αύτό. Δέν χρειάζεται νά ψάξουμε άλλο. Βρήκαμε τό Γαλάζιο Μπουκάλι».

Ο Κραΐγκ φαινόταν νά άμφιβάλλει. «Είσαι σίγουρος ότι δέν *βλέπεις* τίποτα μέσα του;».

«Τίποτα... Αλλά – », ό Μπέκ έσκυψε πιό κοντά καί κύταξε έρευνητικά, βαθιά μέσα στό γαλάζιο σύμπαν τού γυαλιού. «Ισως έάν τό άνοίξω καί τό βγάλω έξω, ότιδήποτε καί άν είναι αύτό, θά τό μάθω».

«Εβαλα σφιχτά τό βούλωμα. Εδώ», ό Κραΐγκ άπλωσε τό χέρι.

«Εάν οί κύριοι θά μού έπιτρέψουν», είπε ή φωνή στήν πόρτα πίσω τους.

Ο χοντρός άντρας μέ τά ξανθά μαλλιά έμφανίστηκε στό όπτικό τους πεδίο μέ ένα όπλο. Δέν κύταξε τά πρόσωπά τους, έβλεπε μόνο τό γαλάζιο γυαλί τού μπουκαλιού. Αρχισε νά χαμογελά. «Μισώ άφάνταστα νά κρατώ όπλα», είπε, «άλλά είναι ένα ζήτημα άνάγκης, γιατί *πρέπει* σίγουρα νά άποκτήσω αύτό τό έργο τέχνης. Υποθέτω ότι θά μού έπιτρέψετε νά τό πάρω χωρίς φασαρία».

Ο Μπέκ ήταν σχεδόν εύχαριστημένος. Ηταν μιά ώραία συγκυρία, αύτό τό έπεισόδιο· ήταν κάτι πού θά μπορούσε νά είχε εύχηθεί, νά τού κλέψουν τό θησαυρό προτού τόν άνοίξει. Τώρα άνοιγότανε ή εύνοϊκή προοπτικής ένός κυνηγητού, μιάς μάχης, μιάς σειράς άπό κέρδη καί άπώλειες, καί, πρίν όλα αύτά τελειώσουν, άλλα τέσσερα ή πέντε χρόνια άφιερωμένα σέ μιά καινούργια άναζήτηση.

«Ελα τώρα», είπε ό ξένος. «Δώστο». Υψωσε τό όπλο προειδοποιητικά.

Ο Μπέκ τού έδωσε τό μπουκάλι.

«Εκπληκτικό. Πραγματικά έκπληκτικό», είπε ό χοντρός άντρας. «Δέν μπορώ νά τό πιστέψω ότι ήταν τόσο άπλό, νά μπείς μέσα, νά άκούσεις δύο άντρες νά συζητούν, καί νά σού *δώσουν* τόσο εύκολα τό Γαλάζιο Μπουκάλι. Εκπληκτικό!». Καί έστριψε κάτω στό χώλ, έξω στό φώς τής μέρας, κρυφογελώντας μόνος του.

Κάτω άπό τά ψυχρά δίδυμα φεγγάρια τού Αρη οί πόλεις τού μεσονυκτίου ήταν κόκκαλα καί σκόνη. Κατά μήκος τού κατεστραμμένου δρόμου τό αύτοκίνητο τιναζόταν καί κροτάλιζε, προσπερνώντας πόλεις όπου τά συντριβάνια, οί γυροστάτες, τά έπιπλα, τά βιβλία μέ τόν μεταλλικό ήχο, οί πίνακες κείτονταν καλυμένα μέ σκόνη άπό πηλό καί φτερά έντόμων. Πόλεις τού παρελθόντος πού δέν ήταν πιά πόλεις, άλλά μονάχα πράγματα λειασμένα σέ μιά λεπτόκοκκη λάσπη πού άπλωνότανε άνώφελα πέρα δώθε μέ τούς βαθυκόκκινους άνέμους άνάμεσα στή μιά καί στήν άλλη ήπειρο, όπως ή άμμος σέ μιά γιγάντια κλεψύδρα, πού σχηματίζει πυραμίδες καί τίς χαλά αίώνια. Η σιωπή άνοιξε δρόμο γιά νά άφήσει τό αύτοκίνητο νά περάσει καί τόν έκλεισε γρήγορα πίσω του.

Ο Κραΐγκ είπε, «δέν θά τόν βρούμε ποτέ. Αύτοί οί καταραμένοι δρόμοι. Τόσο παλιοί. Λακούβες, σβώλοι, όλα στραβά. Εχει τό πλεονέκτημα μέ τό ποδήλατο· μπορεί νά τά άποφύγει καί νά έλιχθεί. Στό διάβολο!».

Λοξοδρόμησαν άπότομα άποφεύγοντας ένα κακοτράχαλο μέρος. Τό αύτοκίνητο ταξίδευε πάνω στόν παλιό δρόμο σάν ένα κομάτι άπό έλαστικό, προχωρώντας σέ άνώμαλο έδαφος, περνώντας πάνω του, σκορπώντας το σέ σκόνη γιά νά άποκαλύψει τά σμαραγδένια καί χρυσά χρώματα τών άρχαίων άρειανών μωσαϊκών πού ήταν ένσωματωμένα στήν έπιφάνεια τού δρόμου.

«Περίμενε», φώναξε ό Μπέκ. Επιβράδυνε τό αύτοκίνητο. «Είδα κάτι έκεί πίσω».

«Πού;».

Γύρισαν πίσω έκατό γυάρδες.

«Εκεί. Βλέπεις; *Αύτός* είναι».

Σέ ένα χαντάκι δίπλα στό δρόμο ό χοντρός άντρας κείτονταν διπλωμένος πάνω στό ποδήλατό του. Ηταν άκίνητος. Τά μάτια του ήταν άνοιχτά καί όταν ό Μπέκ έριξε πρός τά κάτω τό φώς τού φακού, τά μάτια άντιφέγγισαν θαμπά.

«Πού είναι τό μπουκάλι;», ρώτησε ό Κραΐγκ.

Ο Μπέκ πήδησε στό χαντάκι καί σήκωσε τό όπλο τού άντρα. «Δέν ξέρω. Εξαφανίστηκε».

«Τί τόν σκότωσε;».

«Ούτε αύτό τό ξέρω».

«Τό ποδήλατο φαίνεται έντάξει. Δέν ήταν δυστύχημα».

Ο Μπέκ άναποδογύρισε τό σώμα. «Δέν έχει τραύματα. Φαίνεται έτσι - σάν νά πέθανε μέ τή θέλησή του».

«Καρδιακή προσβολή, ίσως», είπε ό Κραΐγκ. «Ταράχτηκε έξαιτίας τού μπουκαλιού. Κατέβηκε έδώ κάτω γιά νά κρυφτεί. Σκέφτηκε ότι θά ήταν ήσυχος, άλλά ή ταραχή τόν σκότωσε».

«Αύτό όμως δέν έξηγεί τί έγινε τό Γαλάζιο Μπουκάλι».

«Κάποιος πέρασε. Ενας Θεός ξέρει πόσοι είναι αύτοί πού τό ψάχνουν... ».

Ερεύνησαν τό σκοτάδι γύρω τους. Αρκετά μακριά, στήν έναστρη σκοτεινιά, πάνω στούς γαλάζιους λόφους, είδαν μιά άμυδρή κίνηση.

«Εκεί πάνω». Ο Μπέκ έδειξε. «Τρείς άντρες πεζοί».

«Θά έπρεπε νά έχουν... ».

«Θεέ μου, κοίτα!».

Κάτω τους μέσα στό αύλάκι τό σώμα τού χοντρού άντρα έλαμψε καί άρχισε νά λιώνει. Τά μάτια του πήραν τήν όψη πού είχαν οί φεγγαρόπετρες κάτω άπό ένα ξαφνικό ρεύμα νερού. Τό πρόσωπο άρχισε νά έξαφανίζεται σέ φωτιά. Τά μαλλιά έμοιαζαν σάν μικρά βαρελότα, πού πετούν σπίθες όταν άνάβουν. Τό σώμα άρχισε νά καπνίζει καθώς έβλεπαν. Τά δάκτυλα συσπάστηκαν μέ φλόγες. Κατόπιν, σάν ένα γυάλινο άγαλμα κτυπημένο άπό ένα γιγάντιο σφυρί, τό σώμα ράγισε στόν άέρα καί έξαφανίστηκε σέ μιά φωτιά άπό ρόδινα θραύσματα, πού μετατράπηκαν σέ όμίχλη καθώς ή βραδυνή αύρα τά έσερνε κατά μήκος τού δρόμου.

«Πρέπει - νά τού *έκαναν* κάτι», είπε ό Κραΐγκ. «Εκείνοι οί τρείς, μέ ένα καινούργιο είδος όπλου».

«Αλλά έχει ξανασυμβεί», είπε ό Μπέκ. «Ανθρωποι πού ήξερα ότι είχαν βρεί τό Γαλάζιο Μπουκάλι. Εξαφανίστηκαν. Καί τό μπουκάλι πέρασε σέ άλλους πού έξαφανίστηκαν». Κούνησε τό κεφάλι του. «Εμοιαζε μέ ένα έκατομμύριο πυγολαμπίδες όταν διαλύθηκε... ».

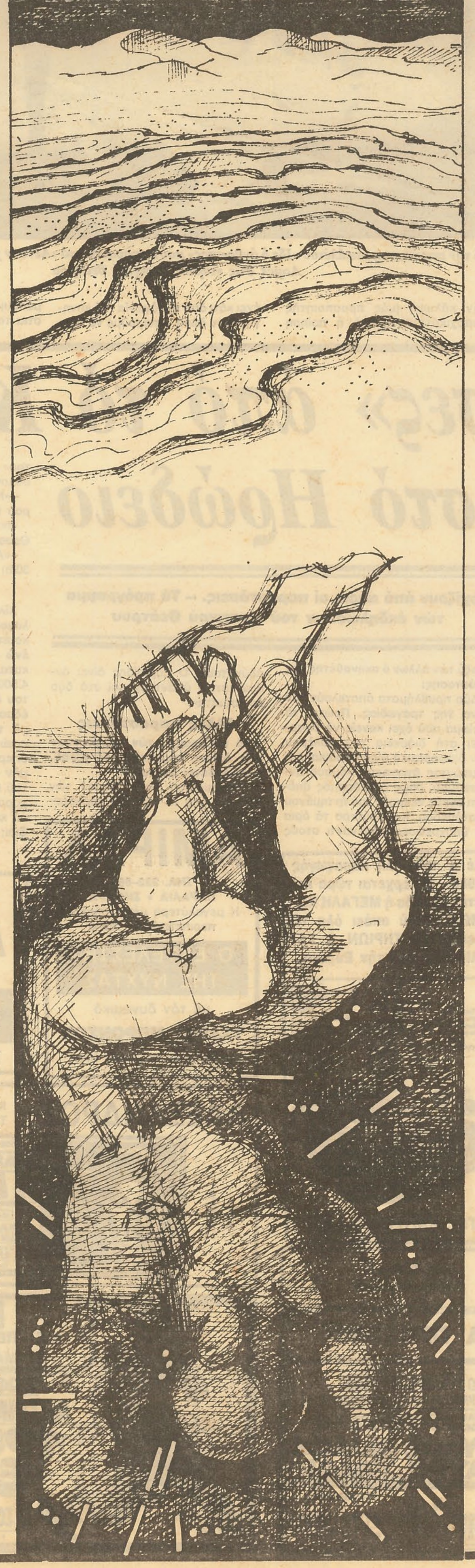

«Θά τούς κυνηγήσεις;».

Ο Μπέκ γύρισε στό αύτοκίνητο. Υπολόγισε τά ύψώματα τής έρήμου, τούς λόφους άπό τή λάσπη τών κοκκάλων καί τή σιωπή. «Θά είναι μιά δύσκολη δουλειά, άλλά νομίζω ότι μπορώ νά σπρώξω τό αύτοκίνητο στό κατόπι τους. *Πρέπει* νά τό κάνω, τώρα». Σταμάτησε, χωρίς νά άπευθύνεται στόν Κραΐγκ.

«Νομίζω ότι ξέρω τί ύπάρχει μέσα στό Γαλάζιο Μπουκάλι... Τελικά πιστεύω ότι αύτό πού έπιθυμώ περισσότερο άπό τό κάθε τί βρίσκεται έκεί. Μέ περιμένει».

«Δέν έρχομαι», είπε ό Κραΐγκ πλησιάζοντας στό αύτοκίνητο όπου ό Μπέκ καθότανε στό σκοτάδι, τά χέρια του στά γόνατά του. «Δέν έρχομαι έκεί πέρα μαζί σου κυνηγώντας τρείς όπλισμένους άντρες. Εγώ θέλω μόνο νά ζήσω, Μπέκ. Αύτό τό μπουκάλι δέν σημαίνει τίποτα γιά μένα. Δέν θά διακινδυνεύσω τό τομάρι μου γι' αύτό. Θά σού εύχηθώ όμως καλή τύχη».

«Εύχαριστώ», είπε ό Μπέκ. Καί όδήγησε πέρα, στούς άμμόλοφους.

Η νύχτα ήταν ψυχρή σάν νά έπεφτε νερό πάνω στόν γυάλινο ούρανό τού αύτοκινήτου.

Ο Μπέκ άγωνιζότανε σκληρά πάνω άπό κοίτες νεκρών ποταμών καί θραύσματα άπό άσβεστολιθικά χαλίκια, όδηγώντας άνάμεσα σέ ψηλούς γκρεμούς. Κορδέλες άπό διπλό φεγγαρόφωτο έβαφαν τά άνάγλυφα τών Θεών καί τών ζώων στίς πλευρές τών βράχων όλόχρυσα: πλευρές ένα μίλι ψηλές πού πάνω τους ή Αρειανή ίστορία ήταν χαραγμένη καί τυπωμένη μέ σύμβολα, άπίστευτες όψεις μέ μάτια άπό όλάνοιχτες σπηλιές καί στόματα άπό σπήλαια πού έχασκαν.

Τό μουγκρητό τής μηχανής μετακινούσε βράχους, κοτρώνες. Σέ έναν συνολικό όρμητικό καταιγισμό άπό πέτρα, χρυσαφένια κομάτια άπό τά άρχαία γλυπτά τών βράχων γλύστρισαν έξω άπό τίς άκτίνες τού φεγγαριού στήν κορυφή τών βράχων καί έξαφανίστηκαν στό γαλάζιο ψυχρό σκοτάδι.

Μέσα στό μουγκρητό, καθώς όδηγούσε, ό Μπέκ γύρισε πίσω τή σκέψη του - σέ όλες τίς νύχτες τών τελευταίων δέκα χρόνων, τίς νύχτες πού είχε άνάψει κόκκινες φωτιές στούς πυθμένες τών θαλασσών, καί είχε μαγειρέψει πληκτικά, συλλογισμένα γεύματα. Καί είχε όνειρευτεί. Πάντοτε αύτά τά όνειρα τής *έπιθυμίας*. Καί δέν ήξερε τί ήταν αύτό πού έπιθυμούσε. Από τότε άκόμα πού ήταν νεαρός, ή σκληρή ζωή στή Γή, ό μεγάλος πανικός τού 2130, ή πείνα, τό χάος, ή έξέγερση, ή έπιθυμία. Κατόπιν ή φυγή στούς πλανήτες, τά χρόνια χωρίς γυναίκα, χωρίς άγάπη, τά χρόνια τής μοναξιάς.

Βγαίνεις άπό τό σκοτάδι στό φώς, έξω άπό τήν μήτρα στόν κόσμο, καί τί βρίσκεις πού πραγματικά νά τό θέλεις;

Καί ό νεκρός άντρας έκεί πίσω στό χαντάκι; Δέν έψαχνε πάντοτε νά βρεί κάτι παραπάνω; Κάτι πού δέν είχε. Τί *ύπήρχε* γιά τούς άνθρώπους σάν τόν έαυτό του; Η γιά τόν καθένα; Υπήρχε άραγε κάτι γιά νά έπιθυμήσει κανείς;

Τό Γαλάζιο Μπουκάλι.

Φρενάρησε άπότομα τό αύτοκίνητο, πήδησε έξω, μέ τό όπλο στό χέρι. Ετρεξε σκυφτός στούς άμμόλοφους. Μπροστά του οί τρείς άντρες κείτονταν πάνω στήν κρύα άμμο. Ηταν Γήινοι, μέ ήλιοψημένα πρόσωπα, κακοντυμένοι μέ ροζιασμένα χέρια. Τό φώς τών άστρων έφεγγε πάνω στό Γαλάζιο Μπουκάλι πού κείτονταν άνάμεσά τους.

Καθώς ό Μπέκ παρατηρούσε, τά σώματα άρχισαν νά λιώνουν. Εξαφανίστηκαν μέσα σέ τουλίπες άτμού, σέ δροσοσταλίδες καί κρυστάλλους. Σέ μιά στιγμή είχαν έξαφανιστεί.

Ο Μπέκ αίσθάνθηκε τήν παγωνιά στό σώμα του καθώς οί νιφάδες έπεσαν σάν βροχή μπροστά στά μάτια του, άγγίζοντας τά χείλη του καί τά μάγουλά του.

Εμεινε άκίνητος.

Ο χοντρός άντρας. Νεκρός καί έξαφανισμένος. Η φωνή τού Κραΐγκ: «Κάποιο καινούργιο όπλο... ».

Οχι. Δέν έπρόκειτο καθόλου γιά όπλο.

Τό Γαλάζιο Μπουκάλι.

Τό είχαν άνοίξει γιά νά βρούν αύτό πού έπιθυμούσαν περισσότερο. Ολοι οί δυστυχισμένοι, άνικανοποίητοι άνθρωποι σ' όλα αύτά τά άξενα καί μοναχικά χρόνια, τό είχαν άνοίξει γιά νά βρούν αύτό πού ποθούσαν πιό πολύ στούς πλανήτες τού σύμπαντος. Καί όλοι τό είχαν βρεί, άκόμα καί έκείνοι οί τρείς. Τώρα μπορούσε νά γίνει κατανοητό τό γιατί τό μπουκάλι άλλαζε τόσο γρήγορα χέρια, περνούσε γρήγορα άπό τόν έναν στόν άλλο, καί οί άνθρωποι έξαφανιζόταν πίσω του.

Αχυρο τού θερισμού πού πετάριζε πάνω στήν άμμο, άκολουθώντας τίς νεκρές άκρογιαλιές. Μετατροπή σέ φωτιά, σέ πυγολαμπίδες. Σέ όμίχλη.

Ο Μπέκ σήκωσε άπό κάτω τό μπουκάλι καί τό κράτησε σέ κάποια άπόσταση γιά άρκετή ώρα. Τά μάτια του έλαμπαν στό σκοτάδι. Τά χέρια του έτρεμαν.

Λοιπόν αύτό είναι πού άναζητούσα τόσον καιρό, σκέφτηκε. Γύρισε άπό τήν άλλη μεριά τό μπουκάλι πού έλαμψε μέ γαλάζιο άστρόφωτο.

Λοπόν αύτό είναι πού όλοι οί άνθρωποι έπιθυμούν *πραγματικά;* Ο κρυφός πόθος, βαθιά μέσα, κρυμμένος έκεί κάτω πού δέν μπορούμε ποτέ νά φανταστούμε; Η ύποσυνείδητη παρόρμηση; Λοιπόν αύτό είναι πού ό κάθε άνθρωπος ψάχνει νά βρεί μέσα άπό μιά πρωτόγονη ένοχή;

Ο θάνατος.

Ενα τέλος στήν άμφιβολία, στήν άγωνία, στήν μονοτονία, στήν έπιθυμία, στήν μοναξιά, στό φόβο, ένα τέλος σέ όλα.

Ολοι οί άνθρωποι;

Οχι. Οχι ό Κραΐγκ. Ο Κραΐγκ ήταν, ίσως, ό πιό τυχερός. Λίγοι ήταν οί άνθρωποι πού ζούσαν στό σύμπαν χωρίς νά σκέφτονται, χωρίς νά άναρωτιούνται, πού έπιναν νερό στίς πηγές καί ζευγάρωναν καί άνέτρεφαν τά παιδιά τους καί δέν άμφέβαλλαν ούτε γιά μιά στιγμή ότι ή ζωή είναι κάτι άλλο έκτός άπό ώραία. Τέτοιος ήταν ό Κραΐγκ. Υπήρχαν έλάχιστοι σάν κι αύτόν. Εύτυχισμένοι άγριοι σέ έναν μεγάλο παράδεισο, στά χέρια τού Θεού, μέ μιά θρησκευτική πεποίθηση καί μιά πίστη πού φύτρωνε μέσα τους σάν νά διέθεταν γι' αύτό είδικά νεύρα. Οί ήρεμοι άνθρωποι στό μέσον τών δισεκατομμυρίων νευρωτικών. Θά έπιθυμούσαν τό θάνατο μόνο άργότερα, μέ τρόπο φυσιολογικό. Οχι τώρα. Αργότερα.

Ο Μπέκ σήκωσε ψηλά τό μπουκάλι. Πόσο άπλό, σκέφτηκε, καί πόσο δίκαιο. *Είναι* αύτό πού πάντα έπιθυμούσα. Τίποτα άλλο.

Τίποτα.

Τό μπουκάλι ήταν άνοιχτό καί γαλάζιο στό φώς τών άστρων. Ο Μπέκ πήρε μιά τεράστια άνάσα άπό τόν άέρα πού έβγαινε άπό τό Γαλάζιο Μπουκάλι, βαθιά στά πνευμόνια του.

Τό έχω έπιτέλους, σκέφτηκε.

Χαλάρωσε. Αίσθάνθηκε τό σώμα του νά γίνεται θαυμαστά δροσερό καί κατόπιν ύπέροχα ζεστό. Ηξερε ότι γλιστρούσε σέ μιά μεγάλη κατηφοριά άπό άστρα πρός ένα σκοτάδι θεσπέσιο σάν κρασί. Κολυμπούσε σέ γαλάζιο κρασί καί άσπρο κρασί καί κόκκινο κρασί. Κεριά άναβαν στό στήθος του καί στριφογυριστά πυροτεχνήματα. Αίσθάνθηκε τά χέρια του νά τόν έγκαταλείπουν. Αίσθάνθηκε τά πόδια του νά φεύγουν μακριά, μέ εύχαρίστηση. Γέλασε. Εκλεισε τά μάτια του καί γέλασε.

Ηταν πολύ εύτυχισμένος γιά πρώτη φορά στή ζωή του.

Τό Γαλάζιο Μπουκάλι έπεσε πάνω στή δροσερή άμμο.

Τήν αύγή ό Κραΐγκ πέρασε περπατώντας, σφυρίζοντας. Είδε τό μπουκάλι νά κείτεται στό πρώτο ρόδινο φώς τού ήλιου στήν άδειανή άσπρη άμμο. Καθώς τό σήκωσε άπό κάτω αίσθάνθηκε έναν καυτερό ψίθυρο. Μερικές πορτοκαλιές καί άλικες πυγολαμπίδες τρεμόφεξαν στόν άέρα καί έφυγαν μακριά.

Ο τόπος ήταν πολύ ήσυχος.

«Νά μέ πάρει ό διάβολος». Κοίταξε πρός τά νεκρά παράθυρα μιάς κοντινής πόλης. «Εΐ Μπέκ!».

Ενας κομψός πύργος κατέρρευσε σέ σκόνη.

«Μπέκ, έδώ είναι ό θησαυρός σου! Δέν τόν θέλω. Ελα καί πάρτον!».

«... καί πάρτον», είπε μιά ήχώ, καί ό τελευταίος πύργος έπεσε.

Ο Κραΐγκ περίμενε.

«Αύτά είναι πλούτη», είπε. «Τό μπουκάλι είναι έδώ άκριβώς καί ό γερο-Μπέκ δέν βρίσκεται πουθενά γιά νά τό πάρει». Κούνησε τό γαλάζιο δοχείο.

Αύτό γουργούρισε.

«Μάλιστα κύριε! Οπως άκριβώς ήταν καί πρίν. Γεμάτο άπό μπουρμπόν, μά τό Θεό!». Τό άνοιξε, ήπιε, σκούπισε τό στόμα του.

Κρατούσε τό μπουκάλι χωρίς ίδιαίτερη προσοχή.

«Ολη αύτή ή φασαρία γιά λίγο μπουρμπόν. Θά περιμένω έδώ άκριβώς τόν γερο-Μπέκ καί θά τού δώσω τό καταραμένο του μπουκάλι. Στό μεταξύ - πιές άκόμα μιά γουλιά, κύριε Κραΐγκ. Δέν πειράζει».

Ο μοναδικός ήχος στή νεκρή γή ήταν ό ήχος τού ύγρού πού έτρεχε σέ έναν στεγνό φάρυγγα. Τό Γαλάζιο Μπουκάλι έλαμψε στόν ήλιο.

Ο Κραΐγκ χαμογέλ[illegible] εύτυχισμένος καί ήπιε ξανά.

Μετάφραση: Ελένη Ανδρικοπούλου

Εικονογράφηση: Θανάσης Παπιώτης